

ZAKLÍNAČ

KRST OHŇOM

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

Ljndeni

Zaklínač V Krst ohňom

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Andrzej Sapkowski

Zaklínač V Krst ohňom – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZAKLÍNAČ V

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ V

KRST OHŇOM

Z polštiny preložil Karol Chmel

Ljndeni

Andrzej Sapkowski: Chrzest ognia
Text © 1996, by Andrzej SAPKOWSKI
Published by arrangement with „Patricia Pasqualini Literary Agency“
Translation © Karol Chmel, 2017
Cover design © Jakub Šimjak, 2020
Map illustration © Brian Terrero, 2020
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN tištěné verze 978-80-566-2600-9

ISBN e-knihy 978-80-566-3337-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3338-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3336-6 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*Through these fields of destruction
Baptism of fire
I've witnessed your suffering
As the battles raged higher
And though they did hurt me so bad
In the fear and alarm
You did not desert me
My brothers in arms*

Dire Straits

Vtedy povedala veštkyňa zaklínačovi: „Takáto je moja rada: Obuj si železné čižmy, do ruky zober palicu zo železa. V železných čižmách kráčaj na koniec sveta a cestu pred sebou železnou palicou probuj, slzami ju skrápaj. Cez oheň prejdi, cez vodu, nezastavuj, hlavu neotáčaj. A keď sa ti už zoderú železné podrážky, keď sa ošúcha palica zo železa, keď ti už od vetra a páľavy oči vyschnú tak, že z nich jediná slza vykanúť nemôže, vtedy na konci sveta nájdeš to, čo hľadáš, a to, čo máš rád. Možno.“

A zaklínač siel cez oheň a vodu, hlavu neotáčal. Neobul si však železné čižmy, nechal si palicu zo železa. Zobral si len svoj zaklínačský meč. Neposlúchol slová veštkyne. A urobil dobre, lebo to bola mizerná veštkyňa.

Flourens Delannoy
Rozprávky a báje

KAPITOLA PRVÁ

V kríkoch škriekali vtáky.

Úbočie rokliny bolo husto zarastené masou ostružinových kríkov a dráča, vysnívané miesto na hniezdenie i obživu, a tak nečudo, že sa to tam rojilo vtáctvom. O dušu trilkovali zvonce, čvirikali stehlíky, penice, podchvílou sa rozliehalo pinkino prenikavé „pink-pink“. Pinka na dážď zvoní, pomyslela si Milva a inštinktívne sa pozrela na nebo. Nikde nijaké mračná. Pinky predsa vždy zvoní na dážď. Trocha dažďa by sa napokon naozaj zišlo.

Miesto oproti ústiu kotliny bolo vhodné na postriežku – dávalo nádej na vydarenú poľovačku, najmä tu, v Brokilone, útočisku divej zveri. Dryády, čo ovládali obrovský priestor lesa, poľovali naozaj len výnimočne, a človek sa sem odvážil pustiť ešte zriedkavejšie. Tu sa lovec kožušín alebo mäsa sám stával objektom lovu. Brokilonské dryády nepoznali zľutovanie s votrelcami. Milva sa o tom kedysi presvedčila na vlastnej koži.

Možno kadečo iné áno, ale zvieratá rozhodne v Brokilone nechýbali. Milva však čupela na postriežke už viac než dve hodiny a stále jej nič neprišlo pred mušku. Poľovať za chôdze nemohla – sucho, aké tu panovalo už celé mesiace, vystlalo zem listím a raždím, čo praskotalo pri každom kroku. Za takýchto podmienok len nehybná pozícia pripraveného strelca mohla priniesť úspech a prípadnú korisť.

Na oblúk luku si sadla babôčka. Milva ju neodohnala. Sledovala, ako skladá a rozkladá krídelká, a zároveň obdivovala luk,

nový prírastok, z ktorého sa ešte stále neprestávala tešiť. Bola vášnivá lukostrelkyňa, zbožňovala dobré zbrane. Tá, ktorú stískala v dlani, bola najlepšia z najlepších.

Milva už mala v živote veľa lukov. Učila sa strieľať z obyčajných jaseňových a tisových, ale rýchlo sa ich vzdala v prospech reflexných lukov z vrstvených materiálov, aké používali dryády a elfovia. Elfské luky boli kratšie, ľahšie a vhodnejšie do ruky, a vďaka vrstvenej kompozícii dreva a zvieracích šliach tiež oveľa „rýchlejšie“ než tisové – vystrelený šíp dosahoval cieľ za omnoho kratší čas a plochejším oblúkom, čo v značnej miere eliminovalo zanášanie vetrom. Najlepšie exempláre takýchto zbraní, štvornásobne ohýbané, elfovia nazývali *zefhar*, lebo práve takúto runu pripomínali vyhnuté konce tela luku. Milva používala *zefhary* pekných pár rokov a nemyslela si, že by ich mohlo niečo prekonať.

Napokon však predsa na taký luk natrafila. Bolo to, pravdaže, na Morskom bazári v Cedarise, vychýrenom vďaka bohatej ponuke zvláštneho a zriedkavého tovaru, aký sem privádzali námorníci z najvzdialenejších kútov sveta, zovšadiaľ, kam sa dostali kogy a galeóny. Milva navštevovala bazár zakaždým, keď mohla, chodievala tam obdivovať zámorské luky. A tam aj získala luk, o ktorom si myslela, že jej bude slúžiť dlhé roky – *zefhar* zo Zerrikánie, zosilnený brúseným rohom antilopy. Ten luk považovala za dokonalý. Vyše roka. Pretože o rok neskôr, v tom istom stánku, u toho istého obchodníka uvidela ozajstný zázrak.

Luk pochádzal z ďalekého severu. Mal lučište dlhé šesťdesiatdva cólov, mahagónový, dôkladne vyvážený úchop a ploché, laminované telo, zlepené z prepletajúcich sa vrstiev ušľachtitého dreva, varených šliach a veľrybích kostí. Od iných exemplárov ležiacich vedľa sa nelíšil len konštrukciou, ale aj cenou – a práve cena upútala Milvinu pozornosť. Keď však luk chytila a vyskúšala, bez zaváhania a vyjednávania zaplatila, koľko si obchodník zapýtal. Štyristo novigradských korún. Prirodzene,

nemala so sebou takú nebotyčnú sumu – obetovala zaň svoj zeri-
kársky *zefhar*, zväzok sobolích kožušín a prenádherný medai-
lón elfskej výroby, koralovú kameu vo venčeku z riečnych perál.

Ale neľutovala. Nikdy. Luk bol neuveriteľne ľahký a priam
ideálne presný. Hoci nebol príliš dlhý, vo vrstvenom tele skrýval
poriadnu silu. S hodvábno-konopnou tetivou napnutou na pre-
cíznom oblúku pri dvadsaťštyricólovom napnutí vyvinul silu
päťdesiatpäť funtov. Pravda, vyskytli sa luky, ktoré dosiahli aj
osemdesiatfuntovú, ale to už Milva považovala za prehnané.
Šíp vystrelený z jej veľrybej päťdesiatpäťky prekonal vzdiale-
nosť dvesto stôp za okamih, aký uplynie medzi dvoma údermi
srdca, a na sto krokov mal stále dost sily, aby efektívne skolil
jeleňa; a človeka, ak na sebe nemal brnenie, prebodol skrz-na-
skrz. Na zvieratá väčšie než jeleň a na ťažkoodencov Milva
v podstate nepoľovala.

Motýľ odletel. Pinky ďalej lomozili v kríkoch. A stále sa pred
lukom nič ani nemihlo. Milva sa oprela bokom o kmeň borovice
a začala spomínať. Len tak, aby zabila čas.

Prvý raz sa so zaklínačom stretla v júli, dva týždne po udalos-
tiach na ostrove Thanedd a vypuknutí vojny v Dol Angre. Milva
sa vrátila do Brokilonu po viacdennnej neprítomnosti, privied-
la so sebou zvyšky oddielu Scoia'tael, rozprášaného v Temerii
pri pokuse dostať sa na územie Aedirnu postihnutého vojnou.
Veveričky sa chceli pripojiť k povstaniu rozdúchanému elfmi
v Dol Blathanne. Neuspeli – keby niet Milvy, bolo by po nich.
No našli Milvu a azyl v Brokilone.

Hneď po príchode jej oznámili, že Aglais ju nedočkavo čaká
v Col Serrai. Milva sa trochu začudovala. Aglais bola hlavou
brokilonských liečiteľiek a hlboká kotlina Col Serrai, plná ho-
rúcich prameňov a jaskýň, slúžila ako miesto uzdravovania.

Poslúchla však výzvu, lebo bola presvedčená, že ide o nejakého liečeného elfa, čo sa chcel jej prostredníctvom skontaktovať so svojím komandom. Keď však uvidela raneného zaklínača a dozvedela sa, o čo ide, premkla ju zúrivosť. Vybehla s rozviazými vlasmi z jaskyne a všetku zlosť si vyliala na Aglais.

– Videl ma! Videl moju tvár! Chápeš, čo mi teraz hrozí?

– Nie, nechápem, – odvetila chladne liečiteľka. – To je Gwynbleidd, zaklínač. Priateľ Brokilonu. Je tu štrnásť dní, od novu. A ešte uplynie určitý čas, kým dokáže vstať a normálne chodiť. Chýbajú mu správy zo sveta, informácie o jeho blízkych. Len ty mu ich môžeš poskytnúť.

– Chýry zo sveta? Čo si rozum stratila, divožienka?! Vieš vôbec, čo sa teraz deje vo svete, za hranicami tvojho pokojného lesa? V Aedirne pokračuje vojna! V Brugge, Temerii a Redanii je zmätok, peklo, veľká štvanica na ľudí! Všade pátrajú po tých, čo začali s rebéliou na Thanedde! Všade je plno špehov a *an'givare*, stačí utnúť jedno slovo, skriviť ústa, keď netreba, a hneď ti kat v lochu žeravým železom zasvieti! A ja mám chodiť na výzvedy, vypytovať sa, zbierať informácie? Ja mám nastavovať krk? A pre koho? Pre nejakého polomŕtveho zaklínača? A čo mi je on, brat alebo kmotor? Ty si naozaj musela prísť o rozum, Aglais!

– Ak chceš ďalej takto vrieskať, – prerušila ju pokojne dryáda, – tak poďme hlbšie do lesa. On teraz potrebuje ticho.

Milva sa mimovoľne obzrela k vchodu do jaskyne, kde pred chvíľou videla raneného. Kus chlapa, pomyslela si inštinktívne, i keď je vychudnutý, ale samá šľacha... Hlava biela, ale brucho ploché ako mladík, vidno, že je odchovaný na drine, nie na pive a slanine...

– Bol na Thanedde, – skonštatovala, nepýtala sa. – Rebel.

– Neviem, – pokrčila plecami Aglais. – Ranený. Potrebuje pomoc. To ostatné ma nezaujíma.

Milva sa zamyslela. Liečiteľka bola známa nechutou rozprávať. Milva si však už stačila vypočuť vzrušené reakcie dryád

z východného okraja Brokilonu, vedela všetko o udalostiach spreď dvoch týždňov. O čarodejke s gaštanovými vlasmi, ktorá sa objavila v Brokilonu v magickom svetelnom oblaku, o mrzákovi so zlomenou rukou a nohou, čo sem privliekla. Ukázalo sa, že mrzákom je zaklínač, ktorého dryády z Brokilonu poznajú ako Gwynbleidda, Bieleho Vlka.

Spočiatku, rozprávali dryády, nikto nevedel, čo robiť. Skravený zaklínač striedavo kričal a omdlieval, Aglais prikladala provizórne obklady, čarodejka nadávala. A plakala. Tomu poslednému Milva absolútne neverila – veď kto kedy videl plačúcu čarodejku? A potom prišiel rozkaz z Duén Canellu, od Striebrokej Eithné, Pani Brokilonu. Čarodejku poslať preč, znel rozkaz vládkyne Lesa Dryád. Zaklínača liečiť.

Liečili ho. Milva to videla. Ležal v jaskyni v priehlbine plnej vody z magických brokilonských prameňov, končatiny znehybené v dlahách ovinuté hustým kožuchom liečivých šlahúňov conynhaely a výhonkami purpurového kostihoja. Vlasý mal biele ako mlieko. Bol pri vedomí napriek tomu, že tí, čo sa liečia conynhaelou, zvyčajne ležia bez ducha, blúznia, namiesto nich hovorí mágia...

– No? – nezaujatý hlas liečiteľky ju vytrhol zo zamyslenia.

– Ako sa teda rozhodneš? Čo mu mám povedať?

– Nech ide do horúceho pekla, – odvrkla Milva a potiahla si opasok obťažkaný mešcom a loveckým nožom. – A ty choď tiež do čerta, Aglais.

– Ako myslíš. Nebudem ťa nútiť.

– Ani by si ma neprinútila.

Zašla do lesa, medzi riedke borovice. Neobzerala sa, bola nahnevaná.

O udalostiach, čo sa odohrali počas prvého júlového novu na ostrove Thanedd, Milva vedela. Scoia'tael sa k tomu ustavične vracali. Na sneme čarodejov došlo na ostrove k vzbure, preliala sa krv, padali hlavy. A armády Nilfgaardu, akoby na signál,

zaútočili na Aedirn a Lyriu, začala sa vojna. A v Temerii, Redanii a Kaedwene sa všetko obrátilo proti Veveričkám. Po prvé, lebo vzbúreným čarodejom na Thanedd prišlo údajne na pomoc komando Scoia'tael. Po druhé, lebo nejaký elf alebo pol-elf údajne prepichol dýkou a zabil Vizimira, redanského kráľa. Rozzúrení ľudia sa teda s vervou pustili do Veveričiek. Vrelo to všade ako v kotle, elfská krv tiekla potokmi...

Ha, pomyslela si Milva, možno je pravda aj to, čo hlásajú kňazi, že koniec sveta je tu a súdny deň sa blíži? Svet v ohni, človek je nielen elfovi, ale aj druhému človeku vlkom, brat na brata tasí nôž... A zaklínač sa mieša do politiky a stavia sa na stranu rebelov. Zaklínač, ktorý si má predsa svet len premeriavať a monštrá, čo ľuďom škodia, zabíjať! Odkedy je svet svetom, nikdy sa nijaký zaklínač do politiky ani do vojny nezastaral. Dokonca existuje bájka o hlúpom kráľovi, čo chcel vodu v rešete nosiť, zajaca za honca a zaklínača za vojvodu. A tu ho máš, zaklínač doráňaný v sprisahaní proti kráľom sa pred trestom musí skrývať v Brokilone. Naozaj, koniec sveta!

– Zdravím ťa, Maria.

Zachvela sa. Nevysoká dryáda opretá o borovicu mala oči a vlasy farby striebra. Zapadajúce slnko jej na pozadí pestrofarebnej hradby lesa okolo hlavy vytvorilo aureolu. Milva pokľakla na jedno koleno, sklonila nízko hlavu:

– Buď pozdravená, pani Eithné.

Vládkyňa Brokilonu si zastokla za lykový opasok zlatý nožík v tvare kosáka.

– Vstaň, – vyzvala ju. – Prejdime sa. Chcem sa s tebou porozprávať.

Dlho spolu kráčali lesom plným tieňov, malá striebrovlasá dryáda a vysoká plavovlasá dievčina. Ani jedna neprerušila mlčanie.

– Dávno si nenazrela do Duén Canellu, Maria.

– Nebolo kedy, pani Eithné. Do Duén Canellu je od Stuzky ďaleko a ja... Veď vieš.

- Viem. Si unavená?
- Elfovia potrebujú pomoc. Pomáham im predsa na tvoj príkaz.
- Na moju prosbu.
- Áno. Na prosbu.
- Mám ešte jednu.
- Domyslela som si. Zaklínač?
- Pomôž mu.

Milva sa zastavila a otočila, ostrým pohybom zlomila vyčnievajúcu zimozelovú vetvičku, obrátila ju v prstoch, odhodila na zem.

– Už vyše pol roka, – ozvala sa ticho a hľadela dryáde do strieborných očí, – riskujem krk, elfov z rozprášených oddielov privádzam do Brokilonu... Keď si odpočinú a vystrábia sa z rán, odprevádzam ich naspäť... Je toho málo? Nespravila som dosť? Za každého novu odchádzam za noci na cestu... Slnka sa už ľakám ako netopier alebo nejaká sova...

– Nikto nepozná lesné cestičky lepšie ako ty.

– V lese sa nedozviem nič. Zaklínač vraj chce, aby som zbierala správy, zašla medzi ľudí. Je to rebel, na jeho meno majú *an'givre* citlivé uši. A ani ja sama by som sa v mestách radšej nemala ukazovať. Čo ak ma niekto spozná? Spomienka na tamtie veci je ešte živá, krv ešte nezaschla... Lebo krvi vtedy vyteklo veľa, pani Eithné.

– Veru veľa. – Strieborné oči starej dryády boli cudzie, chladné, nepreniknuteľné. – Veľa, to je pravda.

– Ak ma spoznajú, napichnú ma na kôl.

– Dokážeš zachovať rozvahu. Si opatrná a dávaš si pozor.

– Na to, aby som pozbierala správy, o ktoré sa zaujíma zaklínač, sa treba opatrnosti skôr zbaviť. Treba sa vypytovať. A dnes je nebezpečné byť zvedavý. Ak ma chytiť...

– Máš kontakty.

– Umučia ma. Rozsekajú. Alebo zatvoria do Drakenborgu...

– Niečo mi dlhuješ.

Milva odvrátila hlavu a zahryzla si do pery.

– Dlhujem, – priznala trpko. – Na to sa nedá zabudnúť.

Zatvorila oči, tvár sa jej zrazu skrivila, ústa sa zachveli, svaly na čelustiach zaťali. Pod viečkami jej zasvietila spomienka na bledý, prízračný mesačný svit onej noci. Zrazu sa vrátila bolesť v členku, zachytenom v remennej slučke pasce, bolesť v kĺboch spôsobená prudkým trhnutím. V ušiach zašumelo lístie náhle vystretého stromu... Krik, vzlyk, divé, šialené, vydesené zmietanie a príšerný pocit strachu, ktorý ju ovládol, keď pochopila, že sa neuvolní... Krik a strach, škripot lana, rozvlnené tieň, rozhojdaná, neprirodzene prevrátená zem, obrátené nebo, stromy s vrcholcami naopak, bolesť, krv pulzujúca v spánkoch... A na svitaní dryády, ako veniec okolo nej... Vzdialený perlivý smiech... Bábka na povrázku! Hojdaj sa, hojdaj, maňuška, pekne dolu hlávkou... A jej vlastný, a predsa cudzí, prenikavý krik. A potom tma.

– Naozaj, niečo ti dlhujem, – zopakovala cez stisnuté zuby.

– Naozaj, veď som len obesenec odrezaný z povrazu. Vidím, že kým žijem, nebudem ti môcť ten dlh splatiť.

– Každý má nejaký dlh, – precedila Eithné. – Taký je už život, Maria Barringová. Dlhy a veriteľia, povinnosti, vďačnosť, splátky... Urobiť niečo pre niekoho. Možno aj pre seba? Lebo v skutočnosti vždy platíme sami sebe, nikomu inému. Všetko požičané splácame sami sebe. Každý je zároveň dlžník aj veriteľ. Problém je v tom, aby nám účet sedel. Prichádzame na svet ako omrvinka života, ktorý nám bol daný – a potom si stále požičiavame a splácame dlhy. Sebe. Pre seba. Len preto, aby nakoniec ten účet sedel.

– Ten človek ti je blízky, pani Eithné? Ten... zaklínač?

– Blízky. Aj keď sám o tom nevie. Vráť sa do Col Serrai, Maria Barringová. Zájdi za ním. A urob to, o čo ťa poprosí.

V kotlinke zapraskalo raždie, pukla halúzka. Zadrnčalo hlasné a nahnevané stračie „ček-ček“, zelenky vyleteli, blykli bielymi chvostíkmi. Milva zadržala dych. Konečne.

Ček-ček, ozvala sa straka. Ček-ček-ček. Opäť praskol konárik.

Milva si napravila opotrebovaný, do ligotava odretý kožený chránič na ľavom predlaktí, vložila ruku do slučky pripevnenej k oblúku luku. Z plochého vaku na stehne vybrala šíp. Instinkatívne, zo zvyku si overila stav hrotu a letiek. Hroty kupovala na jarmokoch – vybrala si vždy asi jeden z desiatich, čo jej ponúkali –, ale operenie na šípy si vždy vyrábala sama. Väčšina predávaných hotových šípov mala prikrátke letky, rozostavené jednoducho pozdĺž drieku šípu, no Milva používala výhradne šípy operené špirálovito; letky nesmeli byť kratšie ako päť cólov.

Vložila šíp do tetivy a zadívala sa na ústie kotlinky, na zelenú škrvnu dráča, obťažkaného strapcami červených bobúľ.

Zelienky nezaleteli ďaleko, opäť sa ozval ich spev. No pod, kozička, pomyslela si Milva a zdvihla napnutý luk. Pod. Som pripravená.

Srny sa však vybrali roklinou k napájadlu a prameňom, čo stekali do Stuzky. Z kotliny vyšiel srnec. Pekný, odhadom čosi vyše štyridsať funtov. Zdvihol hlavu, zastrihal ušami, potom sa otočil ku kríkom a ošklbával lístky.

Stál výhodne, otočený zadkom. Keby nie kmeň, čo zacláňal cieľ, Milva by bez váhania vystrelila. Aj keby ho trafila do brucha, hrot by prenikol hlbšie a zasiahol by srdce, pečeň alebo pľúca. Keby zasiahla stehno, šíp by roztrhol tepnu a zviera by one-dlho padlo. Čakala s napnutou tetivou.

Srnec znovu zdvihol hlavu, postúpil o krok, vyšiel spoza kmeňa – a zrazu sa mierne pootočil dopredu. Milva držala šíp v pohotovosti a v duchu zahromžila. Výstrel spredu je neistý – namiesto pľúc mohol šíp zasiahnuť len brucho. Čakala, zadržovala dych, kútikom úst cítila slanú chuť tetivy. Bola to ďalšia mimoriadna, priam neoceniteľná výhoda jej luku – keby používala

ťažšiu zbraň alebo zbraň vyrobenú menej dôkladne, nedokázala by takto dlho držať luk napnutý; riskovala by, že sa ruka unaví a strela stratí na presnosti.

Našťastie, srnec sklonil hlavu, odšklbol si z trávy, čo vyrastala z machu, a obrátil sa k nej bokom. Milva pokojne vydýchla, zamierila na komoru a zľahka vypustila tetivu z prstov.

Nezačula však očakávaný praskot rebra prelomeného hrotom. Srnec iba vyskočil dohora, zafrkal a zmizol za praskotu suchých konárov a šelestu listia.

Niekoľko úderov srdca stála Milva nehybne, skamenená ako mramorová socha lesnej víly. Až keď stíchli všetky zvuky, spustila pravú ruku od líca a sklonila luk. V duchu si premietla trasu úteku srnca, pokojne si sadla a oprela sa chrbtom o kmeň. Bola skúsená lovkynia, v panských lesoch pytliačila odmalička, prvú srnu zložila, keď mala jedenásť, prvého štrnásťročára – ako nezvyčajnú predzvesť loveckého šťastia – na svoje štrnásť narodeniny. A skúsenosť ju naučila, že so štvanicou na postrelené zviera sa netreba ponáhľať. Ak trafila dobre, srnec padne nanajvýš dvesto krokov od ústia kotlinky. Ak trafila horšie – no takúto možnosť vlastne ani nepripúšťala –, náhlivosť mohla všetko iba sťažiť. Zle trafené zviera, ak nie je prenasledované, po panickom úteku spomalí. Prenasledované splašené zviera sa bude ozlomkrky hnať preč a zastaví sa až za siedmimi horami.

Mala teda prinajmenšom pol hodiny. Vsunula si medzi zuby odtrhnuté steblo trávy a opäť sa zamyslela. Spomínala.

Keď sa po dvanástich dňoch vrátila do Brokilonu, zaklínač už chodil. Mierne kríval a tak trochu vysúval bok, ale chodil. Milva sa nečudovala – vedela o zázračných liečivých vlastnostiach lesnej vody a byliny zvanej conynhaela. Poznala aj schopnosti Aglais, neraz bola svedkom priam bleskového uzdravenia ra-

nených dryád. A chýry o nezvyčajnej odolnosti a húževnatosti zaklínačov podľa všetkého tiež nepatrili medzi vymyslené bájky.

Nešla do Col Serrai hneď po príchode, aj keď jej dryády dohovárali, že Gwynbleidd na ňu netrpezlivo čaká. Odkladala to zámerne, stále bola našťvaná, že musela absolvovať takúto cestu, a chcela to dať najavo. Odprevadila do tábora elfov z privedeného komanda Veveričiek. Zoširoka podávala správu o udalostiach, čo zažila cestou, vystríhala dryády pred chystanou blokadou hraníc na Stužke. Až keď ju výslovne upozornili tretí raz, Milva sa vykúpala, prezliekla a vybrala za zaklínačom.

Čakal na ňu na okraji lesnej poľany, tam, kde rástli cédre. Prechádzal sa, čas od času si sadol, robil akési cviky. Evidentne mu Aglais odporučila cvičiť.

– Tak čo je nové? – spýtal sa, len čo sa zvitáli. Chlad v jeho hlase ju nepomýlil.

– Vojna sa asi onedlho skončí, – odvetila a pokrčila plecami. – Nilfgaard vraj tvrdo zúčtoval s Lyriou a Aedirnom. Verden sa vzdal a kráľ Temerie sa spojil s nilfgaardským cisárom. A elfovia si v Doline Kvetov založili vlastné kráľovstvo. Ale Scoia'tael z Temerie a Redanie sa tam neprestáhovali. Ďalej sa bijú...

– O toto mi nešlo.

– Nie? – predstierala prekvapenie. – Aha, no vlastne áno. Áno, zašla som do Dorianu, ako si ma žiadal, aj keď je to poriadny kus cesty. A cesty sú teraz naozaj nebezpečné...

Zmĺkla a povystierala sa. Tentoraz ju nesúrtil.

– A ten Codringher, – ozvala sa napokon, – ktorého si mi kázal navštíviť, bol tvoj priateľ?

Zaklínačovi sa tvár ani nezachvela, ale Milva vedela, že okamžite pochopil.

– Nie. Nebol.

– To je dobre, – pokračovala uvoľnene, – lebo už nie je medzi živými. Zhorel spolu so svojím sídlom, zostal tam iba komín

a časť priečelia. Celý Dorian len tak bzučí od chýrov a klebiet. Jedni vravia, že ten Codrigher sa venoval čiernej mágií a varil vraj jedy, že sa spojil s diablom, a tak ho teda čertí oheň pohltil. Druhí vravia, že strkal nos aj prsty do nesprávnej škáry, ale že to mal vždy vo zvyku. A niekomu to nebolo celkom po chuti, tak ho teda normálne zamordoval a založil oheň, aby zničil všetky stopy. A ty si myslíš čo?

Nedočkala sa ani odpovede, ani prejavenej emócie na zosivennej tvári. Ďalej teda podávala správu, no zlostného, arogantného tónu sa nevzdávala.

– Zaujímavé, že ten požiar aj Codrigherov skon sa udiali akurát v prvý júlový nov, presne vtedy, keď aj ten galimatiáš na ostrove Thanedd. Celkom tak, ako keby si niekto domyslel, že práve Codrigher niečo o tom galimatiáši vie, a že by sa ho mohli pýtať na detaily. Ako keby mu chcel niekto zavčas na veky vekov zavrieť papuľu, vytrhnúť jazyk. Čo na to povieš? Hm, vidím, že nič. Si naozaj málovravný! Tak ti to teda poviem ja: nebezpečné sú tie tvoje skutky, to tvoje špehovanie a vypytovanie. Možno by niekto okrem Coringherovej papule rád zapchal aj iné chlebarne a ušíská. Aspoň si to myslím.

– Odpusť mi, – ozval sa po chvíli. – Máš pravdu. Vystavil som ťa nebezpečenstvu. Bola to príliš riskantná úloha pre...

– Pre babu, čo? – Mykla hlavou, odhodila z pleca ešte stále mokré vlasy. – To si chcel povedať? Pozrime ho, gavaliera! Zapamätaj si, že aj keď si musím pri čúraní čupnúť, moja kazajka je podšitá vlkom, nie zajacom! Tchora zo mňa nerob, lebo ma nepoznáš!

– Poznám, – vyhlásil potichu a pokojne; ignoroval jej zlosť a zvýšený hlas. – Si Milva. Sprevádzaš do Brokilonu Veveričky, vieš s nimi prekĺznuť pomedzi hliadky. Viem, aká si odvážna. Ale ja som ťa ľahkomyselne a samoľúbo vystavil ne...

– Si somár! – prerušila ho ostro. – Staraj sa o seba, nie o mňa. Radšej si rob starosti o dievčatko!

Ironicky sa usmiala. Tentoraz sa výraz jeho tváre zmenil. Rozvážne mlčala, čakala na ďalšie otázky.

– Čo vieš? – spýtal sa napokon. – A od koho?

– Ty si mal Codringhera, – vyprskla a pyšne zdvihla hlavu, – ja mám zase vlastných známych. Takých, čo majú bystré oči aj uši.

– Hovor, Milva. Prosím ťa.

– Po tom zmätku na Thanedde, – spustila po chvíli, – to všade začalo vriieť. Všade sa rozbehla štvanica na zradcov. A predovšetkým na tých čarodejov, čo stáli za Nilfgaardom, ako aj na iných zapredancov. Zopár chytili. Iní zmizli ako kameň vo vode. Netreba veľmi špekulovať, kam asi ušli, pod čie krídla sa uchýlili. Nepoľovalo sa však len na zradcov a čarodejov. Pri vzbure na Thanedde rebelantským čarodejom pomohlo aj komando Veveričiek, ktoré viedol chýrny Faoltiarna. Stále ho hľadajú. Rozhlásili, že každého chyteného elfa treba dať na mučidlá a pýtať sa ho na Faoltiarnovo komando.

– Kto je to ten Faoltiarna?

– Elf, Scoia'tael. Už ide ľuďom poriadne na nervy. Vypísali naňho vysokú odmenu. Hľadajú aj nejakého nilfgaardskeho rytiera, čo bol tiež na Thanedde. A ešte...

– Vrav.

– *An'givre* sa vypytujú aj na zaklínača Geralta z Rivie. A na dievčatko menom Cirilla. Tých dvoch vraj treba chytiť živých. Pod trestom smrti majú všetci prikázané: obidvom týmto ani vlas na hlave neskriviť. Ha! Musíš byť pre nich naozaj vzácný, keď tak dbajú o tvoje zdravie...

Zmĺkla, lebo si všimla, že sa mu z tváre vytratil ten neľudský pokoj. Pochopila, že napriek zvýšenému úsiliu mu nenahnala strach. Prinajmenšom nemal strach o vlastnú kožu. Nečakane sa zahanbila sama pred sebou.

– Nuž tá ich naháňačka je veru márna, – pokračovala ako si priateľskejšie, ale stále s mierne ironickým úsmevom. – Tu v Brokilone si v bezpečí. A dievča tiež živé nedostanú. Keď po-

prevracali ruiny tej magickej veže na Thanedde, tej, čo sa celá zrútila... Hej, čo ti je?

Zaklínač sa zapotácal a oprel sa o céder, sťažka dosadol na zem pri kmeni. Milva odskočila, vystrašená bledosťou jeho tváre.

– Aglais! Sirssa! Fauve! Ku mne, rýchlo! Do šlaka, asi sa chystá zamdlieť! Hej, ty!

– Prestaň... Nič mi nie je... Hovor. Chcem vedieť...

Milva zrazu pochopila.

– V zrúcaninách nič nenašli! – skríkla a cítila, že bledne aj ona. – Nič! Hoci obrátili každý kameň, ba pomáhali si aj mágiou, ale nenašli...

Zotrela si pot z čela a rukou zastavila pribiehajúce dryády. Chytila sediaceho zaklínača za plecia, nahla sa nad neho a jej dlhé, svetlé vlasy mu zahalili bledú tvár.

– Nesprávne si ma pochopil, – zopakovala rýchlo a len s námahou zhládúvala slová z množstva tých, čo sa jej tislí na jazyk. – Len to som chcela povedať, že... Pochopil si to naopak, lebo ja... Skade som mala vedieť, že ty až takto... toto som nechcela. Iba to, že dievča... že ju nenájdu, lebo zmizla bez stopy, ako tí čarodejníci... Odpusť mi.

Neodvetil. Pozeral sa kamsi bokom. Milva si zahryzla do pery a stisla päste.

– O tri dni odchádzam z Brokilonu, – ozvala sa celkom tiicho po dlhšom mlčaní. – Len čo z mesiaca ubudne a noci budú troška černejšie. Vrátim sa o desať dní, možno aj skôr. Hneď po Lammas, v prvých augustových dňoch. Netráp sa. Zem aj vodu poprevraciam, ale určite všetko zistím. Ak niekto niečo o tej slečne vie, dozvieš sa to aj ty.

– Ďakujem, Milva.

– Do desiatich dní... Gwynbleidd.

– Som Geralt, – natiahol k nej ruku. Bez zaváhania ju stisla. Veľmi silne.

– Som Maria Barringová.

Kývnutím hlavy a tieňom úsmevu jej poďakoval za úprimnosť; uvedomila si, že si ju váži.

– Buď opatrná, prosím ťa. Dávaj dobrý pozor, komu kladieš otázky.

– O mňa sa nestaraj.

– Tvoji informátori... Veríš im?

– Ja neverím nikomu.

– Zaklínač je v Brokilone. U dryád.

– To som si aj myslel! – Dijkstra si prekrižil ruky na hrudi.

– Som rád, že sa to potvrdilo.

Chvíľu mlčal. Lennep si oblizol pery. Čakal.

– Dobre, že sa to potvrdilo, – zopakoval šéf tajnej služby Re-danského kráľovstva zamyslene, ako keby trpel samovravou.

– Vždy je lepšie mať istotu. Ech, keby sa ešte ukázalo, že je s ním aj Yennefer... Nie je s ním čarodejnica, Lennep?

– Prosím? – zachvel sa špeh. – Nie, pán môj. Nie je. Čo roz-kázate? Ak ho chcete živého, vylákam ho z Brokilonu. Ale ak je vám milší mŕtvy...

– Lennep, – Dijkstra upriamil na agenta chladné, bledomod-ré oči. – Nebuď až taký horlivý. V našom fachu sa prílišná hor-livosť nikdy nevypláca. A vždy je podozrivá.

– Pán môj, – Lennep mierne zbledol. – Ja iba...

– Viem. Ty si sa iba pýtal. A ja ti vravím, nechaj zaklínača na pokoji.

– Ako prikážete. A čo s Milvou?

– Tej daj tiež pokoj. Zatiaľ.

– Rozkaz. Môžem už odísť?

– Môžeš.

Agent odišiel, opatrne a tichúčko za sebou zatvoril dubové dvere komnaty. Dijkstra dlho mlčal, zahľadený na mapy, listy,

udania, vyšetrovacie protokoly a rozsudky smrti, čo sa mu napopili na stole.

– Ori.

Tajomník zdvihol hlavu a odkašľal si. Čakal.

– Zaklínač je v Brokilone.

Ori Reuven si opäť odkašľal, inštinktívne nazrel pod stôl, na šéfovu nohu. Dijkstra si ten pohľad všimol.

– To je fakt. Toto mu nezabudnem, – zavrčal. – Dva týždne som kvôli nemu nemohol chodiť. Musel som sa pokoriť pred Filippou, prosíkať o jej poondiate čary, lebo inak by som krivkal dodnes. Nuž, môžem si za to sám, zle som ho odhadol. Najhoršie je, že mu to teraz nemôžem odplatiť, nakopať ho do toho zaklínačského zadku! Sám nemám čas a svojich ľudí predsa nemôžem zneužívať na súkromné účely! Však nemôžem, povedz, Ori?

– Hmm, hm...

– Nehmkaj. Viem. Ach, do čerta, moc naozaj znamená pokušenie! Ako to človeka zvádza zneužiť ju! Ako ľahko sa človek zabudne, keď má moc! Ale keď sa zabudneš raz, potom to už nebude mať konca... Sedí Filippa Eilhart ešte stále v Montecalve?

– Áno.

– Vezmi si pero a kalamár. Nadiktujem ti pre ňu list. Píš... Aniciáša jeho, neviem sa sústrediť. Čo je to za odporný jakot, Ori? Čo sa to deje tam vonku?

– Študenti hádžu kamene na rezidenciu nilfgaardskeho vyslanca. Zaplatili sme im za to, ehm, hm, tak sa mi vidí.

– Aha. Dobre. Zatvor okno. Zajtra nech sa študenti vyberú obhadzovať pobočku banky trpaslíka Giancardiho. Odmietol mi poskytnúť hlásenie o kontakoch.

– Giancardi, hm, hm, nám poukázal značnú sumu na vojnový fond.

– Aha. Tak nech teda obhadzujú tie banky, čo nám nič nepoukázali.

– Všetky niečo dali.

– Ach, si nudný, Ori. Píš, hovorím. Milovaná Fil, slnko mojich... Do čerta, stále sa zabúdam. Vezmi si nový hárok. Pripravený?

– Pravdaže, hm, hm.

– Drahá Filippa. Pani Triss Merigold má zaručene obavy o zaklínača, ktorého teleportovala z Thaneddu do Brokilonu, hoci tento fakt uchovala v hlbokkej tajnosti, ešte aj predou mnou, čo ma skutočne zaboľelo. Upokoj ju. Zaklínač sa už má dobre. Dokonca už začal z Brokilonu posielat emisárky s úlohou hľadať stopy princeznej Cirilly, osôbky, čo ťa tak veľmi zaujíma. Náš priateľ Geralt evidentne nevie, že Cirilla je v Nilfgaarde, kde sa pripravuje na sobáš s cisárom Emhyrom. Záleží mi na tom, aby zaklínač pokojne zostal sedieť v Brokilonu, aj preto sa pousilujem, aby sa k nemu táto správa dostala. Napísal si?

– Ehm, hm, správa dostala...

– Nový odsek. Zaráža ma... Ori, utri si to pero, do pekla! Píšeme Filippe, nie kráľovskej rade, list musí pôsobiť uhladene! Nový odsek. Zaráža ma, prečo zaklínač nehľadá kontakt na Yennefer. Nechce sa mi veriť, že by tento afekt, čo priam hraničí s posadnutosťou, vyhasol tak náhle, bez ohľadu na politické stanoviská jeho ideálu. Na druhej strane, keby Yennefer bola tá, čo doručila Cirillu Emhyrovi, a keby o tom existovali dôkazy, s radosťou by som zariadil, aby sa dostali do rúk zaklínačovi. Problém by sa vyriešil sám, tým som si istý, vierolomná čiernovlasá krásavica by si nebola istá dňom ani hodinou. Zaklínač nemá rád, keď sa niekto dotýka jeho dievčatka, Artaud Terranova sa o tom osobne presvedčil na Thanedde. Rád by som veril, Fil, že nemáš dôkazy o zrade Yennefer a nevieš, kde sa skrýva. Veľmi by ma bolelo, keby vyšlo najavo, že to je ďalšie tajomstvo, čo predou mnou skrývaš. Ja pred tebou nemám nijaké tajnosti... Čo ti je smiešne, Ori?

– Nič, ehm, hm.

– Píš ďalej! Ja pred tebou nemám nijaké tajnosti, Fil, a rátam s tým, že je to vzájomné. Zostávam v hlbokkej úcte et cetera, et cetera. Daj sem, podpíšem.

Ori Reuven posypal list pieskom. Dijkstra si sadol pohodlnejšie, palcami položenými na bruchu krútil mlynček.

– Tá Milva, čo ju zaklínač posielal na výzvedy, – spýtala sa, – čo mi môžeš o nej povedať?

– Zaoberá sa, ehm, hm, – odkašľal si tajomník, – prevádzaním rozprášených skupín Scoia'tael do Brokilonu. Vyvádza elfov z obklúčenia, pomáha im obísť hliadky, zariadi, aby si odýchli a znovu sa sformovali do bojových kománd...

– Nepochaj mi tu pod nos všeobecne známe veci, – prerušil ho Dijkstra. – Milvinu aktivitu poznám, koniec koncov ju chcem využiť. Keby nie to, už dávno by som ju podhodil Temerčanom. Čo mi môžeš povedať o nej samej? O Milve ako takej?

– Vidí sa mi, že pochádza z nejakej zaostalej osady v Hornom Soddene. V skutočnosti sa volá Maria Barringová. Milva je prezývka, čo jej dali dryády. V Staršej Reči znamená...

– Kaňa, – prerušil ho Dijkstra. – Viem.

– Celý jej rod už od pradeda sú lovci. Lesní ľudia, čo sa cítia v hore ako doma. Keď syna starého Barringa dorantal los, do lesného remesla zasvätil dcéru. Po jeho smrti sa matka znovu vydala. Ehm, hm... Maria si s otčimom nerozumela, a tak ušla z domu. Mala vtedy, vidí sa mi, asi šestnásť. Vybrala sa na sever, žila z toho, čo ulovila, ale panskí lesníci jej to len tak nedarovali, prenasledovali ju, štváli ako zviera. Začala teda loviť v Brokilonu a tam, ehm, hm, ju chytili dryády.

– A namiesto toho, aby ju zahlušili, prijali ju medzi seba, – zamrmľal Dijkstra. – Uznali ju za svoju... A ona sa odvdáčila. Uzavrela dohodu s Vedmou Brokilonu, so starou Striebrookou Eithné. Maria Barringová zomrela, nech žije Milva... Koľko trestných výprav zlikvidovala, kým sa tí vo Verdene a Keracku spamätali? Tri?

– Ehm, hm... Vidí sa mi, že štyri... – Orimu Reuvenovi sa vždy všetko iba videlo, aj keď mal dokonalú pamäť. – Dohromady to bolo okolo stovky ľudí, tých najzúrivejších lovcov skalpov divo-

žienok. A dlho sa nevedeli zorientovať, lebo Milva občas niekto-
rého vyniesla z obklúčenia na vlastnom chrbte a zachránený až
do neba vychvaľoval jej odvahu. Až po štvrtý raz, vidí sa mi, že
vo Verdene, sa niekto pleskol po čele. Ako je možné, skríkli zra-
zu, ehm, hm, že stopárka, čo vedie ľudí na divožienky, z toho
zakaždým vyviazne a ani vlások sa jej na hlave neskriví? A vy-
klulo sa šidlo z vreca, že stopárka ich síce vedie, ale do záhuby,
rovno pod šípy dryád, čo čakajú v úkryte...

Dijkstra odsunul na ľavý okraj protokol z vypočúvania, lebo
sa mu zazdalo, že pergamen stále páchne mučiarňou.

– A potom, – domyslel si, – Milva zmizla v Brokilone ako ne-
jaká prchavá zlatá ilúzia. A dodnes vo Verdene ťažko zoženieš
dobrovoľníkov, čo by išli na dryády. Stará Eithné a mladá Kaňa
urobili solídnu selekciu. A ešte sa opovážia tvrdiť, že provokácia
je náš ľudský vynález. A možno...

– Ehm, hm? – odkašlal si Ori Reuven, prekvapený nedokon-
čenou vetou a šéfovým zdĺhavým mlčaním.

– Možno sa napokon začali učiť od nás, – dokončil chladne
špeh a opäť sa zadíval na udania, záznamy z výsluchov a roz-
sudky smrti.

Keď Milva nenarazila na farbu, premkol ju nepokoj. Zrazu si
uvedomila, že srnec vo chvíli výstrelu urobil krok. Urobil alebo
chcel urobiť – čo vychádzalo narovnako. Pohol sa; šíp ho mohol
trafiť do brucha. Milva zahromžila. Šíp do brucha, lovcova smo-
la a hanba! Smola! Fuj, fuj, čert to ber!

Rýchlo pribehla k úbočiu kotlinky a dôkladne sa rozhlia-
la po krikoch, machu a papradí. Hľadala šíp. Hrot so štvor-
hranným ostrím zabrúseným tak, že sa ním dali oholiť chĺp-
ky na predlaktí, musel srnca na päťdesiat krokov prešpikovať
skrz-naskrz.

Napokon ho našla, s úľavou si vydýchla a trikrát si odpľula, evidentne od radosti. Šíp nebol oblepený lepkavou, páchnucou brečkou zo žalúdka. Nebolo na ňom ani stopy po svetlej, ružovej, spenenej krvi z pľúc. Hrot pokrývala tmavá, hustá červeň. Šíp zasiahol srdce. Milva sa nemusela zakrádať, nečakal ju dlhý pochod po stopách srnca. Bezpochyby ležal mŕtvy v húštine, nie ďalej ako sto krokov od čistinky, na mieste, kam ju zaručene privedie farba. A srnec trafený do srdca musel po pár skokoch farbiť, takže stopy nájde celkom ľahko.

Po desiatich krokoch našla stopu a vykročila; znovu sa ponorila do spomienok.

Dodržala sľub, čo dala zaklínačovi. Vrátila sa do Brokilonu dokonca skôr než sľúbila, päť dní po Sviatku Žatvy, päť dní po nove, ktorým sa pre ľudí začína mesiac august a pre elfov Lammas, siedmy, predposledný *savaed* roku.

Na svitaní prebrodila Stuzku spolu s piatimi elfmi. Komando, ktoré sprevádzala, malo spočiatku deväť jazdcov, ale vojaci z Brugge ich celý čas prenasledovali, tri zastávky pred riekou sa na nich zakvačili, vzdali sa až pri Stuzke, keď sa pred nimi v oparoch úsvitu na pravom brehu zjavil Brokilon. To ich zachránilo. Prebrodili riekou, celí uštvaní a doráňaní. A nie všetci.

Niesla správy pre zaklínača, bola presvedčená, že Gwynbleidd je stále v Col Serrai. Chystala sa za ním zísť až okolo poludnia, keď sa poriadne vyspí. Zarazilo ju, keď sa ako duch zrazu vynoril z hmly. Bez slova si sadol, díval sa, ako si chystá ležovisko, ako kladie hrubú prikrývku na kôpku konárov.

– Ty máš teda naponáhlo, – namosúrila sa. – Padám od únavy, zaklínač. Deň a noc v sedle, zadok si necítim a som premočená do nitky, lebo sme sa museli pred svitaním prebrodiť cez močariny pri rieke...

– Prosím ťa. Zistila si niečo?

– Zistila, – vyprskla, keď si rozšnúrovala a vyzula premočené topánky. – A nebolo to až také ťažké, lebo sa o tom všade hovorí. Že tá tvoja slečinka je taká persona, to si mi nepovedal. Myslela som si, že je to tvoje pastorča, nejaká chudinka, sirôtka ukrivdená osudom. A tu ho máš: cintranská princezná! Ha! Že by si ty bol prezlečený princ?

– Hovor, prosím ťa.

– Už sa veru nedostane do rúk kráľom, lebo tá tvoja Cirilla, ako vyšlo najavo, z Thaneddu ušla rovno do Nilfgaardu, údajne spolu s tými magikmi, čo zradili. A v Nilfgaarde ju cisár Emhyr prijal so všetkými poctami. A vieš čo? Vraj sa s ňou plánuje oženiť. A teraz mi daj vydýchnuť. Ak chceš, tak sa porozprávame, keď sa vyspím.

Zaklínač mlčal. Milva rozvešala mokré onuce na rozvetvený konár, tak aby ich našlo vychádzajúce slnko, rozopla si sponu na opasku.

– Chcem sa vyzliecť, – zavrčala. – Čo tu ešte stojíš? Veď lepšie správy si ani nemohol očakávať! Už ti nič nehrozí, nikto sa na teba nepýta, špehovia sa prestali o teba zaujímať. A tvoja dievka sa vyšmykla kráľom, bude z nej cisárovná...

– Je to zaručené?

– Teraz nie je zaručené nič, – zívla a sadla si na okraj ležoviska, – hádam len to, že slnko deň čo deň putuje od východu na západ. Ale o nilfgaardskom cisárovi a princeznej z Cintry sa hádam trúsia len pravdivé reči. Všade sa o tom hovorí.

– Prečo zrazu toľko slávy?

– Naozaj ti to nedošlo? Veď Emhyrovi to dievča prinesie riadny kus územia! Nielen Cintru, ale aj na tejto strane Jarugy! Hm, takže to bude aj moja pani, lebo ja som z Horného Soddenu, a ako sa ukázalo, celý Sodden je jej léno! Fúha, keď ulovím v hore jeleňa a chytia ma, môžu ma na jej rozkaz obesiť... Uj, ale je ten svet prašivý! Mor do toho, oči sa mi samy zatvárajú...

– Už len jednu otázku. Z tých čarodejok... Teda z tých čarodejov, čo zradili, niekoho aj chytili?

– Nie. Ale jedna magička si vraj vzala život. Hneď ako padol Vengerberg a kaedwenské vojská vkročili do Aedirnu. Ktovie, či ju to trápilo alebo možno zo strachu pred potrestaním...

– V komande, čo si priviedla, boli aj voľné kone. Dajú mi elfovia nejakého?

– Aha, až tak sa ponáhľaš, – zamrmlala a prikryla sa huňou.
– A ja aj tuším kam...

Stíchla, prekvapená výrazom jeho tváre. Zrazu pochopila, že správa, čo mu priniesla, vôbec nebola až taká šťastná. Uvedomila si, že ničomu, celkom ničomu nerozumie. Zrazu, znenazdajky, neočakávane pocítila chuť sadnúť si k nemu, zasypať ho otázkami, dozvedieť sa, možno mu aj niečo poradiť... Prudko si trela kĺbom prsta kútik oka. Som uštvaná, pomyslela si, smrť mi celú noc stúpala na päty. Musím si oddýchnuť. Čo ma napokon po jeho obavách a starostiach? Čo ma je po ňom? A to dievča? Do pekla s ním aj s ňou! Nech to mor vezme, úplne sa mi zrazu prestalo driemať...

Zaklínač vstal.

– Dajú mi koňa? – zopakoval.

– Zober si, ktorého chceš, – odporučila mu po chvíli. – Ale elfom radšej nechod' na oči. Dorantali nás pri tej štvani, dokravavili... Ale vraníka sa ani nedotkni, ten je môj... Čo tu ešte stojíš?

– Ďakujem ti, že si mi pomohla. Ďakujem za všetko.

Nedopovedala.

– Mám voči tebe dlh. Ako ho splatím?

– Ako? Nuž tak, že konečne už zmizneš! – skríkla a nadvihla sa na lakti. – Ja... Ja sa potrebujem vyspať! Ber si koňa... A strat sa. Do Nilfgaardu, do pekla, ku všetkým čertom, mne to je jedno! Odíd! A mňa už nechaj na pokoji!

– Ten dlh splatím, – ozval sa potichu. – Nezabudnem. Možno raz budeš potrebovať pomoc. Oporu. Rameno na podopretie. Potom zakrič, zakrič do noci. A ja prídem.

Srniec ležal na úpäťi svahu, premočeného od vyvierajúcich prameňov a zarasteného papradou. Bol vystretý, sklené oči upreté do neba. Milva zbadala veľké kliešte, čo sa mu prisali na svetlé brucho.

– Budete si musieť nájsť inú krv, chrobáčky, – zamrmlala, vyhrnula si rukávy a vytiahla nôž. – Táto už vychladla.

Šikovne a rýchlo rozrezala kožu od hrudnej kosti až po zadok, zručne viedla rez okolo genitálií. Opatrne oddelila vrstvu tuku, ruky až po lakte vnorila do útrob, odrezala hltan, vyvrhla vnútornosti. Rozťala žalúdok a žľcový vak – hľadala bezoáre. Na magické vlastnosti bezoárov neverila, ale dosť hlupákov na ne verilo a platilo za ne.

Zdvihla srnca a položila ho na neďaleko ležiaci kmeň rozpäraným bruchom k zemi, tak, aby mohla vytekať krv. Poutierala si ruky otiepkou papradí.

Sadla si vedľa koristi.

– Posadnutý, šialený zaklínač, – hovorila potichu s pohľadom obráteným na koruny brokilonských borovic dobrých sto stôp nad ňou. – Vyberáš sa do Nilfgardu po svoju dievčinku. Neváháš ísť na koniec sveta, čo je celý v plameňoch, a ani si nepomyslel na to, že by si si mal zobrať nejaký proviant. Viem, že máš pre koho žiť. Ale máš z čoho?

Borovice, prirodzene, nič nekomentovali a neskákali jej do reči.

– Tak si myslím, – pokračovala Milva a vyškrabávala si nožom krv spod nechtov, – že vôbec nemáš šancu získať späť tú svoju slečinku. Nielenže nedôjdeš do Nilfgardu, ale ani po Jarugu. Myslím si, že sa nedostaneš ani do Soddenu. Myslím si, že ti je súdená smrť. Máš ju vpísanú v tom zbrázdenom ksichte, civie ti z tých strašných očí. Dostihne ťa smrť, posadnutý zaklínač, čoskoro ťa dobehne. Vďaka tomuto srnčekovi to aspoň nebude smrť od hladu. A to je hádam tiež niečo. Aspoň si myslím.

Pri pohľade na nilfgaardskeho vyslanca, ktorý práve vchádzal do prijímacej siene, si Dijkstra ukradomky vzdychol. Shilard Fitz-Oesterlen, vyslanec cisára Emhyra var Emreisa, mal vo zvyku viesť rozhovor diplomatickým jazykom a do pompéznych viet rád zapletal jazykové extravagancie zrozumiteľné iba diplomatom a učencom. Dijkstra študoval na Oxenfurtskej akadémii, a hoci nezískal titul magistra, rozpoznal náznaky nafúkaného univerzitného žargónu. Používal ho však nerád, lebo v hĺbke duše neznášal pompéznosť a akékoľvek formy okázalej ceremoniálnosti.

– Zdravím vás, excelencia.

– Pán gróf, – uklonil sa pompézne Shilard Fitz-Oesterlen. – Ach, ráčte mi odpustiť. Azda by som už mal povedať: Vaša kniežacia jasnosť? Vaša výsosť regent? Vaša milosť štátny tajomník? Namojdušu, vaša ctihodnosť, hodnosti sa na vás sypú v takej sprške, že neviem, ako vás titulovať, aby som neporušil protokol.

– Najlepšie bude asi vaša kráľovská milosť, – odvetil skromne Dijkstra. – Veď viete, excelencia, že kráľa robí dvor. A takisto vám nie je cudzí fakt, že keď zakričím „Vyskakovať!“, tak dvor v Tretogore sa pýta: „Ako vysoko?“

Veľvyslanec vedel, že Dijkstra zveličuje, nie však príliš. Korunný princ Radowid bol maloletý, kráľovná Hedwiga zlomená manželovou tragickou smrťou, aristokracia zastrašená, ohĺpnutá, rozhádaná a rozdelená na frakcie. Redaniu fakticky riadil Dijkstra. Dijkstra by bez námahy získal akúkoľvek hodnosť, po akej by zatúžil. Lenže Dijkstrovi sa nežiadala nijaká.

– Vaša veľkomožnosť ma ráčila predvolať, – ozval sa po chvíli veľvyslanec. – Bez sprostredkovania ministrom zahraničných vecí. Čomu vďačím za túto česť?

– Minister, – Dijkstra obrátil zrak do stropu, – rezignoval na funkciu pre svoj zhoršený zdravotný stav.

Veľvyslanec vážne pokýval hlavou. Dobre vedel, že minister zahraničných vecí sedí vo väzení, a keďže je zbabelec a idiot, bezpochyby prezradil Dijkstrovi všetko o svojich čachoch s nilfgaardskou tajnou službou, len čo mu pred výsluchom ukázali mučiace nástroje. Vedel, že sieť organizovaná agentmi Vattiera de Rideaux, šéfa cisárskej rozviedky, bola odhalená a všetky nitky držal v rukách Dijkstra. Vedel aj to, že tie nitky vedú rovno k nemu. Jeho osobu však chránila diplomatická imunita a povinnosti ho nútili doviest' hru až do konca. Najmä po čudných, zašifrovaných inštrukciách, aké mu nedávno zaslali na veľvyslanectvo Vattier a koroner Stefan Skellen, cisársky agent pre špeciálne úlohy.

– Keďže nástupcu ešte nemenovali, – pokračoval Dijkstra, – pripadla mi nepríjemná povinnosť informovať vás, že vaša excelencia je pokladaná za personu non grata v Kráľovstve Redania.

Veľvyslanec sa uklonil.

– Naozaj mi je to ľúto, – vyhlásil, – lebo nedorozumenia, čo viedli k obojstrannému odvolaniu veľvyslancov, vyplývajú zo záležitostí, ktoré sa bezprostredne netýkajú ani kráľovstva Redanie, ani cisárstva Nilfgardu. Cisárstvo nepodniklo nijaký nepriateľský akt proti Redanii.

– S výnimkou blokády ústia Jarugy a Ostrovov Skellige pre naše lode a náš tovar. S výnimkou vyzbrojovania a podpory bánd Scoia'tael.

– To je osočovanie!

– A čo sústreďovanie cisárskych vojsk vo Verdene a v Cin-tre? Výpravy ozbrojených bánd do Soddenu a Brugge? Sodden a Brugge sú temerské územia a my sme spojenci Temerie, excelencia, takže výpady proti Temerii znamenajú aj útok na nás. A ešte udalosti, ktoré sa bezprostredne týkajú Redanie: rebé-lia na ostrove Thanedd a zločinný atentát na kráľa Vizimira. A úloha, akú cisárstvo zohralo v týchto udalostiach.

– *Quod attinet* incidentu na Thanedde, – rozhodil ruky veľvyslanec, – nemám splnomocnenie vyjadrovať na túto vec názor. Jeho

cisárskej výsosti Emhyrovi var Emreisovi je zákulisie súkromných šarvátok medzi vašimi čarodejmi cudzie. Bolestne sa ma dotýka skutočnosť, že naše protesty proti propagande, ktorá tvrdí niečo iné, sa nestretli s pochopením. Ba tá propaganda sa šíri, odvažujem sa poznamenať, s podporou najvyšších miest kráľovstva Redania.

– Vaše protesty nás zarážajú a sme nimi naozaj prekvapení, – usmial sa mierne Dijkstra. – Cisár predsa vôbec netají, že na jeho dvore sa teraz vyskytuje kniežacia dcéra z Cintry, unesená práve z Thaneddu.

– Cirilla, princezná z Cintry, – poopravil ho dôrazne Shilard Fitz-Oesterlen, – nebola unesená, ale vyhľadala v cisárstve azyl. Nemá to nič spoločné s incidentom na Thanedde.

– Naozaj?

– Incidentom na Thanedde, – pokračoval s kamennou tvárou veľvyslanec, – bol cisár mimoriadne znechutený. A záker-
ný atentát na kráľa Vizimira, zaručene čin nejakého šialenca, v ňom vyvolal úprimné zdesenie a živé pobúrenie. Ešte väčšie pobúrenie vyvoláva v pospolitosti šírená klebeta, čo sa odvažuje hľadať páchatelov týchto zločinov práve v cisárstve.

– Zadržanie skutočných páchatelov, – skonštatoval dôrazne Dijkstra, – dá, dúfajme, bodku za klebetami. A ich zadržanie a odovzdanie spravodlivosti je už len otázkou času.

– *Justitia fundamentum regnorum*, – uznal vážne Shilard Fitz-Oesterlen. – *A crimen horribilis non potest non esse punibile*. Ručím vám za to, že Jeho Cisárska Výsosť takisto túži, aby sa tak stalo.

– Je v cisárovej moci naplniť túto túžbu, – poznamenal ako by nechtiac Dijkstra a skrížil si ruky cez hrud' – Jedna z tých, čo sprisahanie viedli, Enid an Gleanna, donedávna čarodejka Francesca Findabair, sa teraz z cisárskej milosti hrá na kráľovnú bábkového štátika elfov v Dol Blathanne.

– Jeho Cisárska Výsosť, – uklonil sa strnulo veľvyslanec, – sa nemôže miešať do záležitostí Dol Blathanny, nezávislého kráľovstva, uznávaného všetkými susednými mocnosťami.

– Ale neuznaného Redaniou. Pre Redaniu je Dol Blathan na stále súčasť kráľovstva Aedirn. Aj keď ste spolu s elfmi a Kaedwenom rozobrali Aedirn na kúsky, aj keď z Lyrie nezostal *lapis super lapidem*, privčas ho vyškrtávate z mapy sveta. Privčas, excelencia. Toto však nie je vhodný čas ani pravé miesto na diskusiu. Nech si zatiaľ Francesca Findabair kraľuje, raz príde čas spravodlivosti. A čo iní rebeli a organizátori atentátu na kráľa Vizimira? Čo Vilgefortz z Roggeveenu, čo Yennefer z Vengerbergu? Máme dôvod domnievať sa, že po potlačení puču ušli obidvaja do Nilfgaardu.

– Ubezpečujem vás, – zdvihol hlavu veľvyslanec, – že sa mýlite. A keby k tomu došlo, ručím za to, že ich neminie trest.

– Voči vám sa neprevinili, nie je teda na vás ani ich potrestanie. Úprimnú túžbu po spravodlivosti, ktorá je *fundamentum regnorum*, by cisár Emhyr dokázal, keby nám zločincov vydal.

– Nemožno poprieť oprávnenosť vašej požiadavky, – uznal Shilard Fitz-Oesterlen a prezentoval sa zúčastneným úsmevom. – Tieto osoby sa však v cisárstve nenachádzajú, to *primo*. *Secundo*, keby sa tam aj vyskytli, tak existuje *impedimentum*. Extradícia sa vykonáva na základe právneho rozhodnutia, v danom prípade vynešeného cisárskou radou. Zvážte, vaša ctihodnosť, že keď Redania vypovie diplomatické styky, bude sa to považovať za nepriateľský akt a ťažko rátať s tým, že by cisárska rada odhlasovala extradíciu osôb, ktoré hľadajú azyl, ak o tú extradíciu žiada znepriatelená krajina. Bola by to bezprecedentná záležitosť... Iba ak by...

– Ak by čo?

– Ak by existoval precedens.

– Nechápem.

– Ak by bolo kráľovstvo Redania ochotné vydať cisárovi jeho poddaného, tu uväzneného zločincina, cisár a jeho rada by mali opodstatnený dôvod revanšovať sa za toto gesto dobrej vôle.

Dijkstra dlho mlčal; pôsobil dojmom, že zadriemal alebo intenzívne rozmýšľa.

– O koho ide?

– Meno zločincina... – veľvyslanec predstieral, že sa usiluje spomenúť si, no napokon siahol do safiánovej taštičky a vytiahol z nej dokument. – Prepáčte, *memoria fragilis est...* Mám to. Istý Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach. Ťaží ho množstvo obvinení. Je hľadaný za vraždu, dezerciu, *raptus puellae*, znásilnenie, krádež a falšovanie dokumentov. Na úteku pred cisárovým hnevom prekročil hranice.

– Do Redanie? To si teda vybral dlhú cestu.

– Vaša milosť, – usmial sa zľahka Shilard Fitz-Oesterlen, – neobmedzuje sa len na Redaniu. Nemám ani tieň pochybností, že keby tohto zločincina zadržali v ktoromkoľvek zo spriatelенých kráľovstiev, vaša milosť by sa o tom dozvedela z raportov svojich početných... známych.

– Ako ste vraveli, že sa volá ten lotor?

– Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach.

Dijkstra dlho mlčal, zdalo sa, že pátra v pamäti.

– Nie, – vyhlásil napokon. – Nezadržali nikoho s takýmto menom.

– Naozaj?

– Moja *memoria* nebýva v takýchto záležitostiach *fragilis*. Lutujem, excelencia.

– Ja tiež, – kývol mrazivo Shilard Fitz-Oesterlen. – Najmä to, že vzájomnú extradíciu zločincov za takýchto podmienok nemožno realizovať. Nebudem už vašu milosť dlhšie zdržiavať. Želám veľa zdravia a úspechov.

– Podobne aj vám. Zbohom, excelencia.

Veľvyslancov odchod sprevádzalo niekoľko komplikovaných úklon, aké vyžadoval protokol.

– Bozaj ma na *sempiternum meam*, ty podvodník, – zahundral Dijkstra a prekrížil si ruky cez hrud'. – Ori! Vylez!

Tajomník, celý červený od zadržíavaného kašľa, sa vyklonil spoza závesu.

– Vari Filippa sedí v Montecalve?

– Tak veru, ehm, hm. Sú s ňou dámy Laux-Antille, Merigold a Metz.

– O deň, o dva môže vypuknúť vojna, o chvíľu vzbĺkne hranica na Jaruge, a ony sa zašili na nejakom spustnutom hrade! Vezmi si pero, píš. Milovaná Fil... Do šľaka!

– Napísal som: „Drahá Filippa“.

– Dobre. Pokračuj. Možno ťa bude zaujímať, že ten chlapík v operenej prilbici, ktorý z Thaneddu zmizol rovnako tajomne, ako sa tam zjavil, sa volá Cahir Mawr Dyffryn a je to syn senešala Ceallacha. Tohto čudného patróna nehľadáme len my, ale, ako sa ukazuje, aj tajné služby Vattiera de Rideaux a ľudia toho skurvenca...

– Pani Filippa, ehm, hm, neznáša takéto slová. Napísal som: „tej špiny“.

– Tak to nechaj. Tej špiny Stefana Skellena. Vieš rovnako dobre ako ja, drahá Fil, že Emhyrova rozviedka intenzívne hľadá len tých agentov a emisárov, ktorým Emhyr prisahal pomstu. Takých, čo namiesto toho, aby vykonali rozkaz alebo zahynuli, zradili a rozkaz nespĺnili. Vec teda vyzerá dosť čudne, boli sme si predsa istí, že rozkazy toho Cahira sa týkali zadržania princeznej Cirilly a jej doručenia do Nilfgaardu. Nový odsek. Zvláštne, aj keď opodstatnené podozrenie, aké táto záležitosť vo mne vzbudila, ako aj trochu prekvapujúce, i keď nie celkom nezmyselné teórie, k akým som dospel, by som s tebou rád prediskutoval medzi štyrmi očami. S hlbokou úctou et cetera, et cetera.

Vyrazila na juh rovno ako šíp, najprv po brehu Stuzky, cez Spáleniská, a keď prebrodila rieku, pokračovala premočenými úžľabinami, porastenými mäkučkým, ligotavozeleným kobercom ploníka. Predpokladala, že zaklínač nepozná terén tak